

Műleírás

Cím: **Raw sexuality**

Alcím: **Condom still life**

Műfaj: **Síkbeli művészet**

Technika: **Festészet**

Méret: **80 cm × 80 cm**

Készült: **Akril vásznon, 2014.**

Raw sexuality - Condom still life

Minden egyes gondolat, mozdulat teremtő erővel bír.

Mi végre alkot az ember, mi az az eredendő cél, amennyiben célnak nevezhető az a kényszer, hogy a teremtés kiváltságával megismételje önmagát, saját emberi mivoltának tökéletességét és tökéletlenségét egy az egyben reprodukálja?

A reprodukció vágya egyetlen ősi okot és célt takar, mégpedig az egyetemes igazságok felfedését és megértését. Mindez egy olyan örök folyamat, amit megérteni lehetetlenség, befolyásolni pedig értelmetlen, hiszen minden beavatkozás és változtatni akarás csak egy lépcsőfok ennek a végtelennek tűnő escheri lépcsőn.

Az emberiség egy tudatosan kivétellé alakult rendszert képez a világmindenségben. Egy elemi kényszer hatására kutatni kezdjük a Megismeréshez vezető utat, keressük az őszinte megnyilvánulásokat, az érzelmeket, a szerelmet.

Nincs szó az ember piedesztálra emeléséről, ám mégis olyasmire képes, amire a legtöbb élőlény eddigi tudásunk szerint nem: önmaga reprodukálását képes örömként, mindent elsöpítő katarzisként megélni, s mely képes alapvető szükségletté válni, az önmegvalósítás kulcsfontosságú momentumává fejlődni.

Az érzelmek, szükségletek, késztetések, a testi vágyak összeforrnak és a legnagyobb hatalomként léteznek tovább: ez maga a teremtés.

Ez az ok, cél, eszköz, mód, következmény.

A „teremtésről” nem illik beszélni. A társadalom konzervatív, zárkózott, a mai napig képes tabuként kezelni a szexualitást, elrejtteni, elfojtani, megtagadni és az eufemizmus eszközeivel élve megszépíteni azt.

Ettől a rejtőzködéstől lesz tabu és még inkább érdekesebb az, ami a lehető legtermészetesebb: a test és a benne megbúvó nemiség.

A tabu azonban felbontható és olyan kontextusba helyezhető, ahol kapcsolatba léphet a nézővel, amennyiben sikerül megtalálni ehhez a megfelelő eszközöket, melyeknél fontos, hogy eleve kettős érzelmeket váltsanak ki.

A naturalizmus már kísérletet tett arra, hogy olyan módon és olyan témákat jelenítsen meg, amelyek eddig elkerülték a képzőművészek figyelmét, amelyek az ösztönöket és indulatokat hozzák előtérbe, s amelyek minden szépítés nélkül a nyers valóságot tükrözik. Akár a naturalizmus eszközeit újra felhasználva és továbbgondolva megszülethet a művek kapcsán ez a kettősség.

Ezt a kérdésekkel teli teret létrehozva kívánja a kondom-csendélet meghúzni a határvonalat a vulgaritás, az obszcenitás, szemérmertlenség és az érzékiség fogalma között.

Másrészről a szexualitás gender jellege lehetőséget ad többféle megfogalmazásra: az ősi téma megengedheti magának a humor beépülését, gag-ek létrehozását.

A csendélet ezen a periférián mozog: a festészeti problémák ütköznek a már banálisnak számító szexualitás témájával és a kondomhalmaz kissé groteszk mivoltával.

Az együttlét intimitását és érzékenységét ellensúlyozva kerülnek megjelenítésre direkt és lendületes módon a szerelem "alapvető kellékei". Maga a felület, az anyag finomsága találkozik a festési mód frissességével és expresszivitásával.

Célom e kettősség megtartása, a néző elé vetítése, mely felvetheti az alábbi kérdést is: Egyáltalán mennyire kell ezt komolyan venni?

A figyelem a műről a nézőre terelődik, hiszen pontosan az ő gondolatai és érzései azok, ami a csendélet valódi mondanivalóját generálják. Elsősorban azt akarom elérni, hogy a mű prioritása megszűnjék, és a nézőben keltett érzések, legfőképpen a zavartság és döntésképtelenség azok, amiknek meg kell teremteniük a mű valódi auráját.